

Anden søndag efter trinitatis, 17.juni 2012. Domkirken 10.00.
Salmer: 745 Vågn op, 292 Kærligheds og sandheds ånd, 163
Fuglen har rede, 140 I Nazareth, 391 Dit ord, oh Gud. Nadver:
492 Guds igenfødte, efter nadver: 474 Jesus Krist du gav mig
livet. Dåb: 448 Fyldt af glæde. Gråbrødre kl. 17.726 Gak ud min
sjæl, 163, 140, 391.

Det er ord man snubler over og slår sig på, dem i
dagens tekst. ”Hvis nogen kommer til mig, og
ikke hader sin far og mor, hustru og børn, brødre
og søstre (..) kan han ikke være min discipel.

For hvordan skulle man dog kunne det, hade sine
allernærmeste. Man kan fra tid til anden være
irriteret på dem, bevares – men ligefrem hade
dem. Familien, vil mange sige, det er jo der jeg
henter min styrke. Familien er min base, mit
udgangspunkt. Intet er mig mere dyrebart end

den. Det er dem, jeg længes hjem til, når jeg er
ude at rejse. Det er dem, der får mig til at holde
ved, når det står på stiv blæst til kuling i mit liv.

Ja, I kan hver især fortsætte, om man sidder der
som nybagt familie med spirende liv omkring
sig, eller man på sin sølvbryllupsdag står under
æresporten står og smiler lykkelig og fjollet til en
overbærende børneflok med kærester og
grånende venner og kollegaer.

Men Jesus siger ligegodt de barske ord om
familien. Og det gør han, fordi det budskab han
kom med handler om at gå ud og gå i møde, om
at gå ud og fortælle verden, at Gud er god, ud at

elske vores næste, som han elsker os. Ud fra mørket, ud af de beklumrede stuer. Ud i lyset, ud der hvor livet sker. Jesus lærte os, kort sagt, at vi skal være på vej, og ikke bare blive, hvor vi er. Og derfor skal vi være på vagt overfor, hvad der kan holde os fast og gøre os ubevægelige i vores eget.

For sådan kan familien jo også være. Her kan enhver jo også øse af sine erfaringer. Om fædre og mødre, der aldrig slipper - heller ikke, når de er døde - og hvis kærlighed og accept nogle mennesker kan bruge et helt liv på at kæmpe for. Om søskende der holder hinanden nede og

tilbage og fast i gamle roller. Om indbyrdes jalousi mellem brødre og søstre. Om ægteskaber fyldt med magtkamp og misforståelser, kulde og ligegyldighed. Om uforsonlighed og uvisneligt had.

Af og til flyder medierne over med ufattelige og modbydelige beretninger om, hvad der kan finde sted inden for et hjems fire vægge. Og vi hører om miljøer, hvor familiens ære får fædre til at dræbe deres egne døtre med koldt blod.

Så familien kan være mange ting. Den kan både være en base, en havn, en uundværlig tryghed. Og den kan være stedet, hvor du holder eller

holdes fast, hvor du tvinger eller tvinges. I ekstreme tilfælde med ødelagte liv og død til følge.

Men måske hænger det på en eller anden måde sammen: Vi sætter familien så højt, at vi går langt – nogle gange alt for langt - for at holde sammen på den. Og når tiderne er usikre – hvad de fleste tider i grunden er – bliver familien næsten et symbol på den gode og sunde og ønskværdige orden. Vi kender det i det små. Efter en lang og træls arbejdsdag, hvor problemerne lander som fygesne på ens skrivebord luner tanken om sofahjørnet, en god

fodboldkamp og lilleemor indenfor rækkevidde helt gevaldigt. Ve den eller det, der skulle komme i vejen. Ro, fred og tryghed i familiens skød er en menneskeret.

Måske derfor er der mange, der også sådan i et større politisk og religiøst perspektiv – ikke mindst i urolige tider - ser familien som garant for den gode orden, og man derfor ser mere end skævt til de seksuelle minoriteter. Mennesker går nogle gange langt for at fastholde trygheden, den gode orden og samfundets fundament. Vi beskytter vores eget. Vi vokser fast i vores eget.

Og enkelte gange vil vi fastholde det nærmest med vold og magt.

Og det er lige præcist her, Jesus sætter angrebet ind. Han sætter angrebet ind mod den trang til tryghed vi alle kender, FOR SÅ VIDT den tryghed bliver til, at vi vokser fast i vores eget og nogle gange forsøger at fastholde det med vold og magt.

Det er en mekanisme i os, en indbygget trang, som Jesus hele tiden afslører, når han river sin samtids fromme folk i næsen, at den gode orden, de er så forhippede på at bevare – ikke mindst familiens og folkets og religionens gode orden –

at den gode orden mest går ud på, at hytte deres eget og holde alle de andre på afstand, som nogle hverken de eller Gud gider have med at gøre.

Og når vi vil gøre Gud til garant for den gode orden, så er det, at Jesus sætter foden ned. Nej, siger han. Gud er ikke garant for den gode orden. Gud er en levende Gud, der søger sit menneske. Han sidder ikke med korslagte arme og holder øje med om vi opfører os ordentligt og overholder loven og reglerne. Han er derude, og han leder, som hyrden efter sit får. Og på samme måde skal vi være derude og lede efter vores medmennesker og være for dem, som hyrden er

overfor sine får. Vi skal være parate. Vi skal være flytbare. Vi skal være salt og ikke blive slaver af hverken sofahjørnets eller samfunds fundamenternes tryghed.

Og igen må vi sige, at det er altså ikke så let.

Men det skal det heller ikke være. For det skal holde os på tærne. Billedligt talt med vandrestaven ved hånd. Parate til opbrud. Parate til at lade os føre.

To af de giganter vi bygger vores folkekirke og hele vores nationale selvforståelse og udsyn på, hedder N.F.S. Grundtvig og Søren Aabye

Kierkegaard. I har nok hørt om dem. Og de var

faktisk gevaldigt oppe at toppes omkring det Jesus siger i dagens tekst.

Kierkegaard, filosofen, var blevet udstillet og latterliggjort i Københavns sladderpresse. Det var ikke sjovt. Heller ikke dengang. Han følte sig isoleret og latterliggjort og spandt sig efterhånden ind i en følelse af at være et offer.

Og, som han så også efterhånden ræsonnerede sig frem til, så er det ethvert kristent menneskes kald, på den måde at være en udstødt fra verden og det gode selskab. Vil man være Kristi discipel, må man, som det lyder i dagens tekst,

bære hans kors og gå i hans spor gennem hån og ydmygelse.

Og så var det, at Kierkegaard gav sin samtids kirkelige koryfæer, ikke mindst Københavns biskop, det glatte lag for at være nogle magelige og lunkne hyklere, der bar korset – ikke på ryggen som Jesus – men på deres tykke, fløjlsbeklædte bispemaver. Og gamle Grundtvig, som mange satte vældigt højt, han sad bare derhjemme og hyggede sig med kone og børn. Han hadede i hvert fald ikke sin familie, som Jesus siger man skal.

Og den ramte. Det var en undervandtorpedo, der sad lige i Grundtvigs selvfølelse. Han tyggede på den længe efter at Kierkegaard var død den ensomme død, og dansk kirkeliv var godt i gang med at fortrænge hans harske angreb på den kirkelige magelighed og selvfedme.

Salmen vi skal synge herefter kan godt læses som et af den anfægtede Grundtvigs svar til Kierkegaard, og den kan også læses som gode ord til os, der holder af vores familie, ikke mindst jer der skal have døbt en lille ny lige om lidt.

For i salmen – som vel egentlig er en bibelhistorisk sang – holder Grundtvig fast på, at

ingen kan gøre som Jesus gjorde. Slet ikke hade vores familie. Men fordi vi døbes til at høre ham til, så kan vi, som vi nu bedst formår, følge i hans fodtrin. Vi kan holde os parate og lade os føre af ham. Og i følgeskabet med ham, hvor vi godt nok altid humper ydmygt bagefter, der skal vi ikke vokse fast i vores eget, men være i bevægelse mod vores næste, som Gud i Jesus selv var det imod os.

Det kan koste. Nogle gange tvinges vi måske ligefrem på vej, fordi der en anden vej, vi skal gå. Men det er lige netop vores dåbs store gave, at så har vi følgeskab endda. Må vi bryde op og

forlade gamle trygge bastioner – han forlader ikke os.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen.

Vor himmelske far, du, som hver dag skænker os livet, vi takker dig for din nåde og kærlighed.

Vi beder dig for vore kære, for alle, som vi er forbundet med, og som vi holder af.

Hold os i bevægelse. Gå med os, hvor vejene er svære. Hold ved os, når vi vakler. Og lad os se nye begyndelser, når vi går trætte i gentagelser.

Vi beder for alle med viden og myndighed, for kongehus og alle øvrigheder, lær dem og os at forvalte det ansvar, som vi hver især er blevet givet.

Giv os styrke og vilje til at hjælpe og værne om hinanden. Giv os øjne at se vores næste med og vilje til at lindre vor næstes nød..

Vi beder for alle, der sørger og savner, for de ulykkelige, for dem, der er faret vild. Vær med

dem, der sidder i mørkets og dødens skygge. Vis os dit milde ansigt, når mørket lukker sig om os.

(Vær med vores soldater derude. Giv dem frimodighed til at rygte deres tunge ansvar og lad dem ikke gå under i, eller miste sig selv til, krigens ondskab.)

Hold os fast i den pagt, som du ved dåben satte os i. Styrk os gennem nadveren. Bevar os i troen på, at vi ved din søn, Jesus Kristus, er dine elskede børn, indbudte til din store fest.

Giv os alle nåde, fred og velsignelse og efter et liv under dit ord den evige salighed.

Amen.

Tillysninger

Amen

Lad os med apostlen tilønske hinanden:

Vor Herre Jesu Kristi nåde, og Guds kærlighed

og Helligåndens fællesskab være med os alle!